

คำแปล Criminal Justice Act 2003

พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความประพฤติที่ไม่ดี (EVIDENCE OF BAD CHARACTER)

มาตรา 98 บุคลิกลักษณะ/ความประพฤติที่ไม่ดี (Bad Character)

ความประพฤติที่ไม่ดีตามความหมายในหมวดนี้ หมายถึง พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับหรือแนวโน้มพฤติกรรมในการกระทำความผิดในส่วนของผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลย เว้นแต่พยานหลักฐานที่

(a) เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวหาฟ้องร้อง หรือ

(b) เป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความประพฤติที่ไม่เหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนหรือการฟ้องคดีในข้อหาดังกล่าว

มาตรา 99 การยกเลิกข้อบังคับแห่งกฎหมายคอมมอนลอว์ (Abolition of Common Law Rules)

(1) กฎคอมมอนลอว์ ที่บังคับเกี่ยวกับการรับฟังพยานหลักฐาน ด้านความประพฤติที่ไม่ดีในการพิจารณาคดีอาญาให้มีผลเป็นอันยกเลิกไปยกเลิก

(2) บทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นอยู่ภายใต้บังคับมาตรา 118(1)กฎดังกล่าวยังมีผลบังคับใช้ในกรณีที่เกี่ยวข้องของบุคคลนั้นสามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้หากมีวัตถุประสงค์ในการพิสูจน์ความประพฤติที่ไม่ดีของบุคคลดังกล่าว

มาตรา 100 ลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของบุคคลอื่นนอกจากจำเลย (Non-defendant's bad character)

(1) ในการพิจารณาคดีทางอาญา พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของบุคคลอื่นนอกจากจำเลย สามารถรับฟังได้ในกรณีที่

(a) เป็นพยานหลักฐานในเชิงอธิบาย หรือชี้แจงที่สำคัญ

(b) มีความสำคัญในเชิงการพิสูจน์หรือชี้แจงที่สำคัญ

(i) เป็นสาระสำคัญแห่งประเด็นในการพิจารณาคดี และ

(ii) มีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับคดีโดยรวม หรือ

(c) ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในกระบวนการพิจารณาเห็นด้วยที่จะรับฟังพยานหลักฐาน

(2) เพื่อประโยชน์แห่งอนุมาตรา (1) (ก) พยานหลักฐานนั้น จะเป็นพยานหลักฐานในเชิงอธิบายหรือชี้แจงที่สำคัญ ได้แก่

(a) ถ้าปราศจากพยานหลักฐานนั้นแล้ว ศาลหรือคณะลูกขุนจะประสบความสำเร็จลำบากหรือไม่สามารถพิจารณาหลักฐานอื่นในคดีได้ และ

(b) คุณค่าในการพิจารณาโดยรวมของหลักฐานชิ้นนั้นมีความสำคัญมาก

(3) ในการพิจารณาคำพิพากษาเชิงการพิสูจน์ของพยานหลักฐาน เพื่อประโยชน์แห่งอนุมาตรา (1) (ข) ศาลต้องคำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้ (รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่ศาลเห็นว่ามี ความเกี่ยวข้อง)

(a) ลักษณะและจำนวนของเหตุการณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่พยานหลักฐานนั้น เกี่ยวข้อง หรือเชื่อมโยง

(b) เมื่อเหตุการณ์หรือสิ่งเหล่านั้นถูกกล่าวหาว่าได้เกิดขึ้นหรือมีอยู่จริง

(c) เมื่อ

(i) พยานหลักฐานนั้นเป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของบุคคล และ

(ii) มีการเสนอว่าพยานหลักฐานชิ้นนั้นมีความสำคัญเชิงการพิสูจน์ด้วยเหตุผล ความคล้ายคลึงกันระหว่างการกระทำผิดนั้น และการกระทำผิดอื่น ๆ

ลักษณะและขอบเขตของความคล้ายคลึงและความแตกต่างในแต่ละกรณีของการกระทำผิด

(d) เมื่อ

(i) พยานหลักฐานนั้นเป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของบุคคล

(ii) มีการเสนอว่าบุคคลนั้นจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดที่ถูกกล่าวหา และ

(iii) ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลที่จะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดที่ถูกกล่าวหาได้ถูกโต้แย้ง

ขอบเขตซึ่งพยานหลักฐานจะแสดงหรือมีแนวโน้มจะแสดงให้เห็นว่า บุคคลคนเดียวกันนั้นจะต้องรับผิดชอบในแต่ละครั้ง

(4) ข้อยกเว้นในอนุมาตรา (1) (c) ที่ใช้บังคับกับพยานหลักฐานในเรื่องความประพฤติที่ไม่ดีของบุคคลอื่นนอกจากจำเลยนั้นจะไม่สามารถเสนอได้เลย ถ้าปราศจากการได้รับอนุญาตจากศาล

มาตรา 101 ลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของจำเลย (Defendant's bad character)

(1) ในกระบวนการพิจารณาคดีอาญา พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของจำเลย สามารถรับฟังได้ในกรณีนี้ที่

- (a) คู่ความทุกฝ่ายตกลงที่จะยอมรับพยานหลักฐานนั้น
- (b) จำเลยเป็นผู้อ้างพยานหลักฐานนั้นขึ้นหรือจำเลยอ้างขึ้นโดยเปิดเผยเพื่อประกอบการตอบคำถามค้าน
- (c) พยานหลักฐานนั้นเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญในการช่วยให้เข้าใจหรืออธิบายข้อเท็จจริงในคดี
- (d) ลักษณะดังกล่าวเกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญแห่งคดีระหว่างผู้ถูกกล่าวหาและอัยการหรือโจทก์
- (e) พยานหลักฐานดังกล่าวมีคุณค่าในทางลงโทษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญระหว่างจำเลยและจำเลยร่วม
- (f) พยานหลักฐานดังกล่าวเป็นกรณีที่จะหักล้างความพึงใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับที่จำเลยเป็นผู้สร้างขึ้นมา
- (g) เมื่อจำเลยต่อสู้คดีโดยโจมตีไปที่ลักษณะความประพฤติของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือของบุคคลที่เบิกความเป็นพยาน

(2) ในมาตรา 102 ถึง 106 เป็นบทขยายความของ อนุ(1) (c) ถึงอนุ(1) (g)

(3) ศาลจะไม่รับฟังพยานหลักฐานตามที่กล่าวไว้ใน มาตรา101(1) (d) ถึง (g) หากจำเลยยื่นคำร้องขอให้ห้ามรับฟัง และศาลเห็นว่ากรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวจะมีผลกระทบในทางลบต่อความยุติธรรมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา

(4) การพิจารณาคำร้องตาม อนุ(3) ศาลต้องพิจารณาถึงความสำคัญของพยานหลักฐานดังกล่าวกับความเกี่ยวข้องของข้อหาที่ถูกร้อง

มาตรา 102 พยานหลักฐานเชิงอธิบายที่สำคัญ (Important explanatory evidence)

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรา 101 (1) (c) พยานหลักฐานที่เป็นพยานหลักฐานเชิงอธิบายได้แก่กรณี

- (a) ถ้าปราศจากพยานหลักฐานแล้ว ศาล หรือคณะลูกขุนจะประสบความลำบาก หรือไม่สามารถพิจารณาหลักฐานอื่นในคดีได้ และ
- (b) คุณค่าในการพิจารณาคดีโดยรวมของหลักฐานขึ้นนั้นมีความสำคัญมาก

มาตรา 103 สาระสำคัญในประเด็นระหว่างจำเลยและฝ่ายโจทก์ที่ฟ้องคดี
(Matter in issue between the defendant and the prosecution)

(1) เพื่อประโยชน์แห่งมาตรา 101 (1) (d) สาระสำคัญในประเด็นระหว่างจำเลยและฝ่ายโจทก์ที่ฟ้องคดี รวมถึง

(a) คำถามที่ว่าจำเลยมีความโน้มเอียงที่จะกระทำผิดในความผิดที่เขาถูกกล่าวหาหรือไม่

(b) คำถามที่ว่าจำเลยมีความโน้มเอียงที่จะหลอกลวง หรือไม่ซื่อสัตย์หรือไม่

(2) ในกรณีที่ใช้บังคับตามอนุมาตรา (1) (ก) ความโน้มเอียงที่จะกระทำผิดในความผิดที่ถูกกล่าวหาของจำเลย อาจถูกยอมรับโดยพยานหลักฐานที่เขาเคยถูกตัดสินว่ากระทำผิดในเรื่อง

(a) การกระทำผิดลักษณะเดียวกันกับการกระทำผิดที่เขาได้ถูกกล่าวหา

(b) การกระทำผิดประเภทเดียวกันกับการกระทำผิดที่เขาได้ถูกกล่าวหา

(3) ความในอนุมาตรา (2) นี้ไม่ใช้บังคับในกรณีของจำเลยบางคน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของศาล โดยเหตุผลในเรื่องช่วงเวลาตั้งแต่การวินิจฉัยตัดสิน หรือเหตุผลอื่น ๆ ที่จะส่งผลให้เกิดความ อยุติธรรม ถ้าได้บังคับใช้อนุมาตรานี้ในคดีของเขา

(4) เพื่อประโยชน์แห่งอนุมาตรา (2)

(a) การกระทำผิดทั้ง 2 กรณี ที่มีลักษณะเดียวกัน ในกรณีที่ได้ให้การเกี่ยวกับการกระทำผิดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งในแต่ละคดีที่กล่าวหาหรือการฟ้องคดีในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

(b) การกระทำผิดทั้ง 2 กรณี ที่อยู่ในความผิดประเภทเดียวกัน ในกรณีที่การกระทำผิดเหล่านั้นตกอยู่ในประเภทของความผิด ที่กำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ตามคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

(5) ประเภทของความผิดที่ถูกกำหนดขึ้นตามคำสั่งภายใต้อนุมาตรา 4 (ข) ต้องประกอบด้วยการกระทำผิดในประเภทเดียวกัน

(6) เฉพาะพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการฟ้องร้องดำเนินคดีเท่านั้น ที่สามารถรับฟังได้ภายใต้มาตรา 101 (1) (d)

มาตรา 104 สาระสำคัญในประเด็นระหว่างจำเลยและจำเลยร่วม(Matter in issue between the defendant and a co-defendant)

(1) พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคำถามที่ว่าจำเลยมีแนวโน้มที่จะไม่ซื่อสัตย์หรือไม่สามารถรับฟังได้บนพื้นฐานภายใต้มาตรา 101 (1) (c) เฉพาะในกรณีที่มีลักษณะหรือการกระทำในการแก้ต่างของจำเลย เพื่อทำลายการแก้ต่างของจำเลยร่วม

(2) เฉพาะพยานหลักฐาน

(ก) ที่ถูกอ้างโดยจำเลยร่วม หรือ

(ข) ซึ่งพยานได้รับการร้องขอเพื่อให้การในการซักค้านโดยจำเลยร่วม

สามารถรับฟังได้ภายใต้มาตรา 101 (1) (C)

มาตรา 105 พยานหลักฐานที่หักล้างความพึงใจที่ไม่ถูกต้อง (Evidence to correct a false impression)

(1) เพื่อประโยชน์แห่งมาตรา (1) (f)

(a) จำเลยสร้างความประทับใจที่ไม่ถูกต้อง ในกรณีที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำที่เขาอ้าง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือเป็นที่เข้าใจ ซึ่งมีแนวโน้มทำให้ศาลหรือคณะลูกขุนมีความประทับใจแบบไม่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวจำเลย

(b) พยานหลักฐานที่จะแก้ไขความประทับใจแบบไม่ถูกต้องนั้น ก็คือพยานหลักฐานที่มีคุณค่าในเชิงพิสูจน์ในการแก้ไข

(2) จำเลยได้รับการพิจารณาว่าต้องรับผิดชอบต่อการอ้าง ในกรณีนี้

(a) การอ้างนั้นกระทำโดยจำเลยในกระบวนการพิจารณา ไม่ว่าจะอยู่ในพยานหลักฐานที่จำเลย

(b) การอ้างนั้นกระทำโดยจำเลย

(i) ในขณะที่ถูกสอบสวน ก่อนตั้งข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำผิดที่เขาถูกตั้งข้อกล่าวหา หรือ

(ii) ในขณะที่ถูกตั้งข้อกล่าวหาว่ากระทำผิด หรือถูกแจ้งอย่างเป็นทางการว่า จำเลยอาจถูกฟ้องร้องดำเนินคดีที่ได้กระทำผิด

และพยานหลักฐานที่อ้างนั้น ได้ถูกนำเสนอในกระบวนการพิจารณา

(c) การอ้างที่ถูกกระทำโดยพยานที่ถูกเรียกมาโดยจำเลย

(d) การอ้างที่ถูกกระทำโดยพยานใด ๆ ในการซักค้าน เป็นคำตอบในคำถามที่ถามโดยจำเลย ซึ่งมีความตั้งใจจะล้างเอาความจริงออกมาหรือมีความเป็นไปได้ที่จะกระทำเช่นนั้น หรือ

(e) การอ้างนั้นถูกกระทำโดยบุคคลใดก็ตามนอกศาล และจำเลยอ้างถึงพยานหลักฐานนั้นในกระบวนการพิจารณา

(3) จำเลยผู้ซึ่งถูกพิจารณาว่าต้องรับผิดชอบต่อการกระทำที่ร้ายแรง จะไม่ถูกพิจารณา เช่นนั้นหากจำเลยถอนหรือแยกพยานหลักฐานที่อ้างออกจากตัวจำเลย

(4) ในกรณีที่ศาลเห็นว่าจำเลยกำลังพยายามสร้างความประทับใจแบบไม่ถูกต้องต่อศาลและคณะลูกขุนด้วยวิธีการประพฤติปฏิบัติของเขาในกระบวนการพิจารณา (นอกเหนือจากการยื่นพยานหลักฐาน) ศาลอาจพิจารณาหรือปฏิบัติกับจำเลยในฐานะที่ต้องรับผิดชอบต่อข้ออ้างซึ่งมีแนวโน้มที่จะสร้างความประทับใจนั้น

(5) ในอนุมาตรา (4) “การประพฤติปฏิบัติ” หมายความว่า ลักษณะท่าทางหรือเครื่องแต่งตัว

(6) พยานหลักฐานนั้นสามารถรับฟังได้ภายใต้บังคับ มาตรา 101 (1) (f) เฉพาะในกรณีที่พยานหลักฐานนั้นไม่ไกลเกินกว่าความจำเป็น ที่จะแก้ไขความประทับใจแบบไม่ถูกต้อง

(7) เฉพาะพยานหลักฐานที่ใช้ในการฟ้องร้องดำเนินคดีสามารถรับฟังได้ ภายใต้บังคับมาตรา 101 (1) (f)

มาตรา 106 การโจมตีลักษณะความประพฤติของบุคคลอื่น (Attack on another person's character)

(1) เพื่อประโยชน์แห่งมาตรา 101 (1) (g) จำเลยกระทำการโจมตีลักษณะความประพฤติของบุคคลอื่นในกรณีที่

(a) จำเลยอ้างพยานหลักฐานในการโจมตีลักษณะความประพฤติของบุคคลอื่น

(b) จำเลย (หรือตัวแทนทางกฎหมายอื่นที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้มาตรา 38 (4) แห่ง Youth Justice and Criminal Evidence Act 1999 (C.23) ในการซักค้านพยานเพื่อประโยชน์ของจำเลย) ถามคำถามในการซักค้าน ซึ่งมีความตั้งใจจะล้วงเอาความจริงจากพยานหลักฐานนั้นออกมา หรือมีแนวโน้มที่จะกระทำเช่นนั้น

(c) พยานหลักฐานที่ถูกเสนอเพื่อกล่าวหา หรือให้ร้ายบุคคลอื่น ซึ่งกระทำโดยจำเลย

(i) ในขณะที่ถูกสอบสวนก่อนตั้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำผิด ที่เขาถูกตั้งข้อกล่าวหา หรือ

(ii) ในขณะที่ถูกตั้งข้อกล่าวหาว่ากระทำผิด หรือถูกแจ้งอย่างเป็นทางการว่าจำเลยอาจถูกฟ้องร้องดำเนินคดีที่ได้กระทำผิด

(2) ในอนุมาตรา (1) “พยานหลักฐานในการโจมตีลักษณะความประพฤติของบุคคลอื่น” หมายถึง พยานหลักฐานที่มีผลว่าบุคคลอื่น

(a) ได้กระทำความผิด (ไม่ว่าการกระทำผิดนั้นจะแตกต่างจากการกระทำผิดของจำเลยที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ก็ตาม)

(b) ได้กระทำ หรือมีความโน้มเอียงที่จะกระทำในทางเสื่อมเสีย และการใส่ร้ายเกี่ยวกับบุคคลอื่น หมายถึง การกล่าวอ้างเพื่อให้ได้ผลนั้น

(3) เฉพาะพยานหลักฐานที่ใช้ในการฟ้องร้องดำเนินคดีสามารถรับฟังได้ภายใต้มาตรา 101 (1) (g)

มาตรา 107 การหยุดคดีในกรณีที่พยานหลักฐานนั้นไม่บริสุทธิ์หรือเป็นอันตราย (Stopping the case where evidence contaminated)

(1) ในกรณีที่มีการพิจารณาคดีจำเลยในศาล ต่อหน้าผู้พิพากษาและคณะลูกขุน

(a) พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของเขา ถูกยอมรับฟังภายใต้วรรคใด ๆ ของวรรค (c) ถึง (g) แห่งมาตรา 101 (1) และ

(b) ศาลพึงพอใจในเวลาใด ๆ หลังการปิดคดีสำหรับการฟ้องร้องดำเนินคดีว่า

(i) พยานหลักฐานนั้นมีการเจือปนไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม และ

(ii) ความไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมนั้นเป็นการให้การตัดสินพิพากษาลงโทษจำเลยมีความเสี่ยงที่เป็นอันตราย

ศาลต้องให้คำชี้แนะต่อคณะลูกขุนให้ตัดสินให้จำเลยนั้นพ้นจากการกระทำผิดหรือถ้าศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าควรให้มีการพิจารณาคดีใหม่ ก็ให้เลิกคณะลูกขุนเสีย

(2) ในกรณีที่

(a) คณะลูกขุนได้ถูกชี้แนะภายใต้อนุมาตรา (1) ให้ตัดสินให้จำเลยพ้นจากการกระทำผิด และ

(b) สถานการณ์เป็นไปในลักษณะที่ว่าจำเลยอาจมีความผิดในการกระทำผิดอื่น ๆ หากถูกตัดสินให้จำเลยพ้นจากการกระทำผิดนั้น

จำเลยอาจไม่มีความผิดในการกระทำผิดอื่น ๆ นั้นถ้าเป็นที่พึงพอใจแก่ศาล ตามที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (1) (b)

(3) ในกรณีที่

(a) คณะลูกขุนจำต้องตัดสินภายใต้มาตรา 4A (2) แห่ง Criminal Procedure (Insanity) Act 1964 (C.84) ว่าบุคคลที่ถูกกล่าวหาด้วยการฟ้องคดีว่าได้กระทำหรือว่าจะกระทำการละเว้นการกระทำความผิดนั้นหรือไม่

(b) พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความประพฤติที่ไม่ดีของบุคคล สามารถถูกรับฟังได้ภายใต้ข้อความใด ๆ ในวรรค (C) ถึง (g) แห่งมาตรา 101 (1) และ

(c) ต้องเป็นที่พอใจแก่ศาล ในทุก ๆ เวลาหลังจากการปิดคดี สำหรับการดำเนินคดีที่ว่า

(i) พยานหลักฐานนั้นไม่บริสุทธิ์ และ

(ii) การเจือปนหรือความไม่บริสุทธิ์นั้น เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของพยานหลักฐานนั้นถึงคำวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าจำเลยได้กระทำหรือว่าจะกระทำการละเว้นหรือไม่ได้กระทำจำเป็นความเสี่ยงที่เป็นอันตราย

ศาลต้องให้คำชี้แนะต่อคณะลูกขุน ให้ตัดสินให้จำเลยพ้นจากการกระทำผิด หรือถ้าศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าควรให้มีการพิจารณาคดีใหม่ ก็ให้เลิกคณะลูกขุนเสีย

(4) ในมาตรานี้ ไม่ส่งผลเป็นการเสียหายต่ออำนาจใด ๆ ที่ศาลมีในการให้คำชี้แนะต่อคณะลูกขุนให้ตัดสินให้จำเลยพ้นจากการกระทำผิด หรือเลิกคณะลูกขุน

(5) เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ พยานหลักฐานของบุคคลที่ไม่บริสุทธิ์คือในกรณีที่

(a) เป็นผลมาจากการตกลงยินยอม หรือความเข้าใจระหว่างบุคคลหนึ่งกับบุคคลหนึ่งหรือมากกว่า

(b) เป็นผลมาจากการที่บุคคลที่ทราบอะไรมาก็ตามที่ถูกอ้างโดยบุคคลหนึ่ง หรือมากกว่า ซึ่งพยานหลักฐานอาจได้มาจากกระบวนการพิจารณาคดี

พยานหลักฐานปลอมหรือเป็นการหลอกลวงในประการใดประการหนึ่ง หรือมีความแตกต่างจากสิ่งที่มันน่าจะเป็น

มาตรา 108 การกระทำผิดที่กระทำโดยจำเลยเมื่อเป็นเด็ก (Offences committed by defendant when a child)

(1) มาตรา 12 (2) และ (3) แห่ง Children and Young Persons Act (C.37) (การกระทำผิดที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี จะไม่นำมาพิจารณาเพื่อประโยชน์แห่งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการพิพากษาลงโทษก่อนหน้านี้) จะถือเป็นการยกเว้นผลแห่งการนี้

(2) ในกระบวนการพิจารณาว่าได้กระทำผิด หรือถูกกล่าวหาว่าได้กระทำผิดโดยจำเลย เมื่ออายุ 21 ปี หรือมากกว่าพยานหลักฐานของการพิพากษาลงโทษจำเลย เมื่ออายุต่ำกว่า 14 ปี ไม่สามารถรับฟังได้ เว้นเสียแต่ว่า

(a) การกระทำผิดทั้ง 2 กรณีสามารถพิสูจน์ได้ในการฟ้องร้องดำเนินคดี

(b) เป็นที่พอใจแก่ศาลว่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ต้องการพยานหลักฐานชั้นนั้น ก็ให้สามารถรับฟังได้

(3) ความในอนุมาตรา (2) ให้อุโลมนำมาใช้บังคับเพิ่มเติมในมาตรา 101

มาตรา 109 ข้อสันนิษฐานของข้อความจริงในการประเมินความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันหรือคุณค่าเชิงการพิสูจน์ (Assumption of truth in assessment of relevance or probative value)

(1) ภายใต้อนุมาตรา (2) การอ้างอิงในบทนี้ถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน หรือคุณค่าเชิงการพิสูจน์ของพยานหลักฐาน คือการอ้างอิงถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน หรือคุณค่าเชิงการพิสูจน์ของข้อสันนิษฐานนั้นเป็นความจริง

(2) ในการประเมินความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน หรือคุณค่าเชิงการพิสูจน์ของพยานหลักฐานขึ้นนั้นเพื่อประโยชน์แห่งบทนี้ศาลไม่จำเป็นต้องสันนิษฐานว่าพยานหลักฐานนั้นเป็นจริง ถ้าศาลเห็นว่าศาลหรือคณะลูกขุนไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อว่ามันเป็นจริง

มาตรา 110 หน้าที่ของศาลในการให้เหตุผลการวินิจฉัยชี้ขาด (Court's duty to give reasons for rulings)

(1) ในกรณีที่ศาลทำการวินิจฉัยชี้ขาด

(a) ต้องแถลงในศาลที่พิจารณาคดีโดยเปิดเผยถึงเหตุผลในการวินิจฉัย

(b) ถ้าเป็นศาลแขวง ต้องให้เหตุผลในการวินิจฉัยลงในบันทึกของกระบวนการพิจารณาของศาล

(2) ในมาตรานี้ “การวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็น” หมายถึง

(a) การวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานขึ้นนั้นเป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความประพฤตินี้หรือไม่ดีของบุคคลหรือไม่

(b) การวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานขึ้นนั้นสามารถรับฟังได้ภายใต้มาตรา 100 หรือ 101 หรือไม่ (รวมถึงการวินิจฉัยเรื่องการบังคับใช้ภายใต้มาตรา 101 (3))

(c) การวินิจฉัยภายใต้มาตรา 107

มาตรา 111 ระเบียบข้อบังคับของศาล (Rules of court)

(1) ระเบียบข้อบังคับของศาล

อาจกำหนดบทบัญญัติตามที่ผู้มีอำนาจเห็นว่าจำเป็นหรือเหมาะสมเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ และผู้ที่มีอำนาจที่เหมาะสมเป็นผู้ที่มีอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งให้กำหนดระเบียบข้อบังคับเหล่านั้น

(2) ระเบียบข้อบังคับอาจหรือต้องบรรจุบทบัญญัติที่กำหนดให้ความผู้ซึ่ง

(a) เสนอให้อ้างพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความประพฤตินี้หรือไม่ดีของจำเลย หรือ

(b) เสนอให้ซักถามด้วยทัศนคติที่จะล้วงเอาพยานหลักฐานออกมา เพื่อประโยชน์ต่อจำเลยในประกาศดังกล่าว หรือรายละเอียดดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับพยานหลักฐานตามที่อาจได้กำหนดไว้

(3) ระเบียบข้อบังคับอาจกำหนดให้ศาลหรือจำเลย จัดการตามข้อกำหนดที่บัญญัติขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากอนุมาตรา (2)

(4) ในการพิจารณาการใช้อำนาจในเรื่องค่าใช้จ่ายหรือค่าเสียหาย ศาลอาจพิจารณาถึงการที่ไม่สามารถปฏิบัติตามได้ตามข้อกำหนดที่บัญญัติขึ้นจากอนุมาตรา (2) และไม่สามารถจัดการได้อันเนื่องมาจากอนุมาตรา (3)

(5) ระเบียบข้อบังคับอาจ

(a) จำกัดการบังคับใช้ของบทบัญญัติใด ๆ ในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น

(b) ทำให้บทบัญญัติใด ๆ ในระเบียบข้อบังคับใช้บังคับในกรณีพิเศษที่กำหนด

ขึ้น

(c) กำหนดบทบัญญัติที่แตกต่างกันสำหรับกรณีหรือสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

ไป

(6) ไม่มีข้อความใดในมาตรานี้ที่เสียหายต่อหลักการทั่วไป หรือทำให้หลักการทั่วไปของบทบัญญัติในการกำหนดหลักทั่วไปของศาลเสียหาย และไม่มีบทบัญญัติใดในมาตรานี้ที่เสียหายต่อบทบัญญัติทั่วไป

(7) ในมาตรานี้

“กำหนด” หมายถึง การกำหนดโดยระเบียบข้อบังคับของศาล

“ระเบียบข้อบังคับของศาล” หมายถึง

(a) ระเบียบข้อบังคับของศาลหลวง (Crown Court)

(b) ระเบียบข้อบังคับในการอุทธรณ์คดีอาญา

(c) ระเบียบข้อบังคับภายใต้มาตรา 144 แห่ง พระราชบัญญัติศาลแขวง 1980

(C.43) (Magistrate Court)

มาตรา 112 การอธิบายนิยามในบทที่ 1 (Interpretation of Chapter 1)

(1) ในบทนี้

“bad character” (ลักษณะความประพฤติที่ไม่ดี) ให้เข้าใจความหมายตามความ

ใน มาตรา 98

“criminal proceeding” (กระบวนการพิจารณาทางอาญา) หมายถึง กระบวนการพิจารณาทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งซึ่งระเบียบข้อบังคับแห่งพยานหลักฐานบังคับใช้

“defendant” (จำเลย) หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณาทางอาญาที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิด

“important matter” (สาระสำคัญ) หมายถึง สาระสำคัญที่มีความสำคัญในเชิงบริบทของคดีโดยรวม

“misconduct” (ความประพฤติที่น่าตำหนิ) หมายถึง การกระทำความผิดหรือการประพฤติปฏิบัติในทางเสื่อมเสีย

“offence” (การกระทำความผิด) หมายความว่า service offence

“probative value and relevant” หมายถึง (คุณค่าการพิสูจน์และความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ตามความในมาตรา 109)

“prosecution evidence” (พยานหลักฐานที่ใช้ในการฟ้องร้องดำเนินคดี) หมายถึง พยานหลักฐานซึ่งถูกอ้างโดยการดำเนินคดีอาญา หรือพยานที่ถูกเรียกมาให้การในกรณีชก้าน

“service offence” หมายถึง การกระทำความผิดภายใต้ Army Act 1955 (3 & 4 Eliz.2 C.18), Air Force Act 1955 (3 & 4 Eliz.2 C.19) หรือ Naval Discipline Act 1957 (C.53);

“written charge” (ข้อกล่าวหาที่เป็นลายลักษณ์อักษร) มีความหมายเดียวกันกับในมาตรา 29 และรวมถึงข้อมูล

(2) ในกรณีที่จำเลยถูกตั้งข้อกล่าวหาในการกระทำความผิด 2 ข้อกล่าวหา หรือมากกว่านั้น ในกระบวนการพิจารณาคดีอาญาเดียวกันในบทนี้ (ยกเว้นมาตรา 101 (3)) ทำให้เกิดผลรวบกับว่าการกระทำความผิดในแต่ละการกระทำได้ถูกตั้งข้อกล่าวหาแยกกัน แลการอ้างถึงถึงการกระทำผิดกับข้อหาที่จำเลยถูกตั้งข้อกล่าวหาให้เข้าใจตามนั้น

(3) ไม่มีข้อยกเว้นใดในบทนี้ ส่งผลต่อการปฏิบัติพยานหลักฐาน

(a) ภายใต้ระเบียบข้อบังคับในมาตรา 3 แห่ง Criminal Procedure Act 1865 (C.18) ป้องกันคู่ความโจมตีความน่าเชื่อถือของพยานในเรื่องพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของเขาทั่วไป

(b) ภายใต้มาตรา 41 แห่ง Youth Justice and Criminal Evidence Act 1999 (C.23) จำกัดพยานหลักฐานหรือคำถามเกี่ยวกับประวัติทางเพศของผู้ฟ้องร้อง หรือ

(c) บนมูลเหตุอื่นนอกเหนือจากข้อเท็จจริงที่ว่าเป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับ
ลักษณะความประพฤติที่ไม่ดีของบุตร